

OTTENDE KAPITEL

Aidan

Med et udtryk som én der ikke havde sovet i flere dage og en attitude som en søvngænger, fulgte Aleera efter de andre elever, der steg ud af skolebussen.

Hun havde lidt af manglende søvn efter de sidste par mange nætters gentagende drømme om englen. Og efter drømmen var hun urolig til at falde i søvn igen, da hun altid fandt en kridhvid fjer ved siden af hovedpuden. Hun havde allerede fire, som stod i et glas ved siden af sengen. Fortsatte det endnu, regnede hun med at blive skør.

Forhåbentlig ville hun i den kommende nat, få mere søvn end det der var normalt for hende lige nu. Hun skulle med sin familie til Sighisoara på juleferie, og flyveturen ville være så lang, at hun var nødt til at sove. Og englen ville næppe kunne dukke op midt i et overfyldt fly, ligge en fjer ved Aleera og forsvinde ubemærket. En eller anden ville jo opdage en utrolig smuk fyr med enorme vinger. Så der var hun sikker på en god søvn, uden en engel der hver gang, ville heale hendes brækkede arm. Som om hun ville lade ham.

Aleera gik helt fortumlet rundt i egne tanker om mareridt om engle, da en greb fat i hendes brækkede arm, som hun med besværg havde fået mast ned i jakken. Hun skreg af smerte, hævede venstre hånd og snurrede rundt på den ene fod, for at placere knytneven i panden på angriberen. Hun nåede ikke længere end en halv meter, for så blev der grebet om hendes håndled.

”Hvorfor glemmer jeg altid dine pokkers gode reflekser?”
brummede Aidan og slap hendes arm.

”Fordi du har for travlt med at tænke på fodbold, til at tænke over hvordan du søger kontakt til folk,” svarede Aleera vrissen. Siden mandag havde han hængt op af hende, og havde det ikke være for drømmen om Aidan, havde hun for længst revet hovedet af ham. Men den smerte drømmen havde påført hende, gjorde at hun fandt sig i ham. Selvom hun ikke ville indrømme det over for nogen og slet ikke ham, var han blevet som en god ven for hende.

”Det må du undskylde, Aleera,” sagde han og stak hænderne i lommerne. ”Det var den sårede arm jeg hev i, var det ikke?”

”Det var yderst smertefyldt, så det var det nok,” kom det sarkastisk fra Aleera. Hun begyndte at gå op mod hovedindgangen, med den raske arm holdende om den brækkede.

”Det er jeg altså ked af, men det var svært at kende forskel, for du havde jakke på.”

”Hvad skal jeg gøre for at hjælpe dig, Aidan? Rende nøgen rundt så du kan kende forskel?” spurgte hun og vendte sig om for at se på den rødmende Aidan. ”Eller bare gå rundt i undertøj måske. Du skal helst ikke få for frække tanker om mig.”

”Nej, selvfølgelig ikke.”

Aidan gik op ved siden af hende. Han kiggede hende lige ind i øjnene.

”Hvad var det du ville mig, Aidan? Du plejer ikke at angribe mig før idrætstimen.”

Aidan så sig varsomt omkring og lænede sig tættere på hende, da han hviskede sit svar.

”Hvad siger du til at skulke hele skoledagen og så i stedet tage ud og more os?”

”Aidan,” begyndte Aleera, men han afbrød hende.

”Jeg mener. Skolen gør ikke noget ud af at vi får skoleferie i dag, det er bare et ganske normalt skema. Og helt ærlig, så er det kedeligt. Man har godt af at more sig en gang i mellem og ikke bare sidde på skolebænken dag ud og dag ind.”

”Hvis vi pjækker, vil skolen reportere det til vores forældre. Jeg ved ikke med dig, men min far vil eksplodere hvis jeg gjorde sådan noget.”

”At pjække er ikke farligt. Som om en fridag vil gøre at vi bliver myrdet på åben gade. Sig mig Aleera, har du ikke noget inde i dig, der siger du skal gøre dette? En udbryderkonge eller dronning? Skriger rebellen inde i dig ikke at du skal gøre det? Være en ballademager, få problemer og bryde reglerne. Det må du have lyst til,” Aidans tale om det gode ved pjække var enorm, og Aleera stod og overvejede om hun skulle stoppe ham. Han var alt for irriterende at høre på. ”Vær nu ikke så pligttopfyldende en pige. Slå håret løs...”

”Aidan, det er allerede løsthængende.”

”Det er jo skønt!” udbød han højt, så et par forbigående sendte ham mærkelige blikke. Han tog fat i Aleeras raske arm og hev hende ud på den nærmeste parkeringsplads. ”Men Aleera, du lever kun en gang og nu er det på tide at du oplever lidt spænding. Slå dig løs og vær den du gerne vil være. Bryd reglerne! For har du nogensinde brudt vigtige regler?”

”Du skulle bare vide,” sagde Aleera og sendte ham et gådefuldt smil. Han ville næppe tro at hun tit havde brudt reglerne ved at jage vampyrer mens hun havde menstruation, eller bare når hun sneg sig udenfor, selvom hun ikke måtte jage. Og når hun kørte i bil, uden at have kørekort. Eller når

hun brød bedstefars regler og alligevel trænede med våben. Det skulle Aidan aldrig få at vide.

”Det var da godt! Er du så klar til at pjække?”

”Jeg ved nu ikke, Aidan.”

”Kom så, er du en kylling?”

Aidan begyndte at baske med vingerne og sige som en høne.

”En kylling piber, den gokker ikke,” kommenterede Aleera.

”Ej, kom nu. Bare en enkelt gang og det er det,” lokkede han og rakte hånden frem mod hende.

Aleera tænkte sig om og jog så hånden ned mod Aidans. Der lød et højt klask og hans hud blev rød af slaget.

”Jeg skal nok gå med dig, Aidan. At pjække er godt for helbredet.”

”Sådan skal det lyde! Du kan jo ikke være fars lille pige for evigt.”

Aleera slog ham i bagehovedet, så han løb lidt foran hende. Det var bedst at være i sikkerhed for hende. Han gjorde tegn til at hun skulle komme med ham og på parkeringspladsen længst væk, holdte hans bil. Da hun lige ved steget ind i bilen og sat sig på forsædet ved siden af ham, kiggede han på dig.

”Hvad i min tale, fik dig til at beslutte dig?”

”Intet, Aidan, for din tale var intet andet end et hav af vrøvl og vås. Jeg tænkte over det og besluttede at jeg sagtens kunne give min far endnu et gråt hår.”

”Alt for overbeskyttende siden du blev overfaldet?”

”Det kan man godt sige.”

Efter det, sagde de ikke meget til hinanden. Aleera kiggede ud af vinduet og så på alle de høje bygninger i Angelshill. Efter noget tid kom de ind i et område udenfor midtbyen, som Aleera ikke kendte. Der var et hav af butiksfacader rundt omkring.

”Hvor er vi på vej hen?” spurgte hun.

”Det siger jo sig selv når vi kører denne vej. Storcentret selvfølgelig!”

”Har Angelshill et storcenter?”

Aidan stirrede måbende på hende, da han holdt for rødt.

”Kender du ikke til det?”

”Skulle jeg da det? Ligner jeg en shopaholic? Er det splinternyt?”

”Næ, det har været her i mange år nu. Og du kendte ikke til det?”

Aidan var rystet og Aleera forvirret. Hun havde end ikke hørt nogen snakke om det.

”Sig mig så, hvor troede du da at vi skulle hen? Hvis du ikke havde regnet med dette?”

”Jeg troede du ville køre mig hjem.”

”Hvordan skulle jeg finde hjem til dig, når jeg ikke kender din adresse?”

”Det kunne være du besøgte den hver aften og stirrede op på mit vindue.”

”Jeg er ikke pervers, Aleera.”

”Så siger vi det,” hun tænkte sig om et øjeblik. ”Hvorfor kører du mig til centeret?”

”Hvad tror du? Når man pjækker sammen, skal man lave noget sammen. Det er da kedeligt bare at gå hjem og lave noget andet.”

”Jeg gad godt hjem, for så kunne jeg sove,” gabte Aleera. ”Jeg sover ikke for godt for tiden.”

”Du ser også meget udmattet ud.”

”Tusind tak.”

”Så lidt.”

Aidan parkerede i en ledig bås nær en af indgangene. Han steg ud og Aleera fulgte efter ham, over mod svingdørene.

Centeret var fyldt med varm luft, matte fliser som millioner af sko havde trådt på og glas på begge sider af gangen. Mannequiner med det nyeste mode, stod på begge sider og borde med tøj, var ved at blive slæbt ud på gangen, som let kunne sammenlignes med en gade.

”Hvor vil du hen først?”

Aleera vidste det ikke. Hun havde aldrig været i et storcenter før og hun handlede normalt ikke i butikker. Hun vidste end ikke, hvilke butikker hun foretrak. Den har del af teenagerverdenen kendte hun ikke til.

”Tøjbutikker? Skobutikker? Taskebutikker? Elektronikbutikker? Eller boghandlere?”

Det hele var som latin i hendes ører og alle de butikker Aidan nævnt, kendte hun intet til. Aidan stemme tonede ud.

”Hvilke butikker kan du lide, Aleera?”

”Det ved jeg faktisk ikke. Jeg er ikke den der shopper.”

”Det burde faktisk ikke overraske mig, at du ikke gjorde. Du er langt anderledes end de mest anderledes personer på skolen. Og det er det jeg godt kan lide ved dig,” sagde han og smilte så et bredt smil. ”Jeg ved hvor vi skal starte.”

Han snappede hendes hånd og hev hende med sig gennem et virvar af gader og smutveje. Efter en løbetur, som hverken gjorde Aidan eller Aleera forpustet, på grund af deres gode form, stod de foran en dyrehandler.

”Hvad er det her for noget?” spurgte Aleera og hev sin hånd fri af hans.

”Kom med ind.”

Aleera fulgte efter ham ind i en verden fyldt med skæppende lyde fra papegøjer og undulater, høje, pibende lyde fra marsvin, kattes søde stemmer og hundehvalpes gøen. Aidan vinkede ekspedienten væk og førte hende over til et stort bur på gulvet, hvor buttede, gyldne hundehvalpe pjaltede rundt. En af dem opdagede dem og under en serie af glade bjæf, løb den over til dem, med en hale logrende som en vinduesvisker.

”Hej med dig, lille fyr.”

Aidan begyndte straks at kæle for den lille hundehvalp og dens søskende kom også til. Aleera stod lidt derfra og kiggede på. Så samlede hun sig og gik over til det hofte høje bur. Hun rakte hånden ned og straks var en henne og snuse til den. Den logrede glad og hun tog den med lidt besvær op; den syge arm lå om ryggen på den. Den slikkede hende i ansigtet, men forholdt sig ellers rolig. Fra Aleeras skuldre så verden stor ud.

”Du har rigtig fundet dig en lille kammerat,” kommenterede Aidan og kløede hunden på hovedet. ”Hvad ville du sige til at få den?”

”Hvad?” Aleera var ved at tabe hvalpen af overraskelse og satte den forsigtigt ned i indhegningen igen. Hun tog en dyb indånding og vendte sig mod ham. ”Hvad mener du?”

”Jo, ser du. Efter den episode du oplevede for en måned siden, har jeg tænkt. Du er kun en pige og kan ikke beskytte dig selv. Så jeg tænkte at jeg ville forære dig en hund, som altid ville kunne passe på dig.”

Aleera frøs fast på stedet. Var han fuldstændig sindssyg? Hun kunne ikke passe en hund og hun ville heller ikke have nogen. Selv hvis hun gad, fik hun næppe lov til at beholde den. Elijah måtte ikke få en hamster da han var lille, så hun kunne næppe få lov til at eje noget så stort som en hund. Og desuden, så

kunne hun sagtens passe sig selv. Flere års træning med våben og erfaren vampyrjæger, hvis kampgejst overgik flere af hendes brødre og fætres, og så skulle hun passes af en gylden hund, der snarere var en familiehund end en jagthund. Aidan måtte virkelig have mistet fatningen. Alt dette var et tegn på det. Fik hende til at pjække, tog hende i centeret og ville nu give hende en hundehvalp.

”Er du gået komplet fra forstanden, Aidan? Jeg kan *ikke* have en hund! Jeg har ikke brug for en og selv hvis jeg havde, måtte jeg ikke beholde den for min far.”

”Jeg køber bare en til dig med det samme, giver dig den og så kan din far sige intet til det.”

”Du kan ikke give mig en hund lige her og nu. Jeg skal til Rumænien senere i dag.”

”Rumænien.”

”Julebesøg hos min familie. Det er jeg hvert år,” forklarede Aleera hovedrystende. Hun kunne bare ikke tage imod en hund. ”Hør her, Aidan. Jeg værdsætter din tanke, men jeg har ikke brug for en hund til at beskytte mig. Jeg kan godt forsvare mig selv og ellers slipper mine brødre mig ikke af syne. Min far har forbudt mig at gå udenfor, de næste par millioner år, så spar bekymringerne.”

”Aleera...”

”Hør Aidan,” afbrød Aleera og tog hånden op til hovedet. ”Jeg skal ikke have nogen hund, så spar pengene. Vil du give mig noget så jeg kan beskytte mig med, så gik mig et våben. Det er meget bedre end en hund. Forstået?”

”Ja,” mumlede Aidan nedtrykt. Hun fandt det mærkeligt, at han var skuffet over sådan noget. Det ville hun ikke være. ”Jeg

har forstået det. Undskyld min skøre ide, men vid at jeg gjorde det med god mening. Du skulle bare ikke dø næste gang.”

”Bare rolig,” sagde Aleera og begyndte at gå ud af butikken. ”næste gang, kommer jeg ikke til skade.”

”Næste gang? Aleera, vent lidt!”

Da hun forlod butikken, hørte hun Aidan komme. Han tog i hendes hånd.

”Jeg er virkelig ked af det, Aleera,” sagde han til hendes ryg, ”men lad det nu ikke ødelægge det hele. Lad os fortsætte med at kigge på butikker. Og jeg vil give dig noget.”

”Hvorfor?” spurgte hun og stod stadig med ryggen til, så hun ikke kunne se hans ansigt.

”Fordi det snart er jul og du skal have en julegave, for du er min ven.”

Hun sukkede og vendte sig om.

”Okay, så lad gå da. Men det skal være småt, billigt og ikke levende.”

”Det er i orden.”

Han førte an ned af gangen i centeret, og lod ikke til at vide, at Aleera planlagde at gøre alt for at slippe for en gave fra ham.